

kursu do schvalovacího usnesení, vydaného soudem první stolice na základě souhlasu dřívějšího opatrovníka, nemá zákonného podkladu — naopak jednal Dr. O. jen v mezích zákona (§ 9 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.), když za své opatrovance podal stížnost. Není tudíž dovolací rekurs dědiček v tomto směru do souhlasných usnesení nižších stolic směřující pro nedostatek předpokladu § 16 cís. pat. z r. 1854 č. 208 ř. z. opodstatněn.

Čís. 2071.

Do rozhodnutí o přiznání (nepřiznání) hlasovacího práva nemůže si vyrovnávací správce stěžovati.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1375/22.)

V y r o v n á v a c í s o u d odepřel přiznati jednomu z věřitelů hlasovací právo, rekursní soud mu je přiznal.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs vyrovnávacího správce,

n e b o ť

dle § 44 (1) vyrovn. ř. mohou hlasovací právo některého věřitele napadati jen ostatní věřitelé a dlužník, a jen těmto přísluší tedy také právo k rekursu do rozhodnutí o přiznání nebo nepřiznání práva hlasovacího.

Čís. 2072.

§ 349 ex. ř. o způsobu výkonu exekuce vyklizením nebyl změněn nařízením ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Výkon exekuce nestává se nepřipustným proto, že obec není s to, by vyklizené svršky uložila.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1378/22.)

E x e k u č n í s o u d odložil výkon exekuce vyklizením, ježto ani obec, ani vymáhající věřitel neposkytli místa pro vyklizované svršky, a to až do doby, kdy tato nemožnost výkonu pomine. R e k u r s n í s o u d nařídil prvnímu soudu, by v exekuci pokračoval. D ů v o d y: Exekuci dle § 349 ex. ř. jest vykonati tím způsobem, že výkonný orgán odstraní osoby a svršky, jež zabraňují vymáhajícímu věřiteli, by se ujal držby věcí, jež jest předati. Svršky jest odevzdati dlužníku, jeho zmocněnci nebo příslušníkům jeho rodiny, k čemuž dostačí, jsou-li jim dány k dispozici. Další péče přísluší obci, již jest proto dle bodu 143 návodu pro výkonné orgány o tom vrozuměti. Ježto tu není nemožnosti ohledně opatření, pokud je má předsevzítí soud, bylo rozhodnuto, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu, že vzhledem k ustanovení § 349 ex. ř. je nutno, by bylo

pokračováno v exekuci a poukazuje stěžovatele na správné důvody soudu druhé stolice s dodatkem, že uvedené ustanovení zákona, upravující způsob vyklizení, nikterak nebylo změněno Šem 3 vlád. nař. ze dne 25. června 1920, č. 409 sb. z. a n., naopak doplněno předpisem, že obec jest povinna, nemá-li ten, kdo byl z dosavadních místností vystěhován, kam by složil své věci, neprodleně a řádně je uložiti potud, pokud jimi vlastník nenaloží jinak. Z tohoto nařízení nelze dovozovati, že výkon exekuce je nepřijatelným, dokud obec není s to, by dostála této povinnosti. Uvedené vlád. nař. v tomto případě ani nepřichází v úvahu, jelikož povinný se mlčky vzdal jeho dobrodiní tím, že nepodal rekursu do usnesení okresního soudu ze dne 29. srpna 1922, jímž byla zamítnuta žádost povinného za povolení odkladu vyklizení do listopadu 1922.

Čís. 2073.

Příslušným k umoření dluhopisů rakouských válečných půjček jest okresní soud, v jehož obvodě má žadatel obecné sudiště ve věcech sporných.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1383/22.)

Žádost o umoření rakouských válečných půjček vznesl žadatel, bydlící v obvodu okresního soudu ve Žluticích, u krajského soudu v Chebu, jenž žádost odmítl pro nepřislusnost soudu, aniž uvedl bližší důvody. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 115 j. n. náleží umoření státních dluhopisů a úvěrních papírů, jim na roveň postavených, sborovým soudům první stolice, v jejich úředním sídle knihy úvěrní jsou uvedeny. Rakouské válečné zápůjčky nejsou dluhem Československého státu, kterému převzetí jich ani mírovou smlouvou nebylo uloženo. Jde tedy o cenné papíry cizozemské, důsledkem čehož se vedou úvěrní knihy ve Vídni u odborné účtárny I. (sdělení min. fin. ze dne 30. září 1920, čís. 87.161—27.263-II/4 a říditelství stát. dluhu v Praze ze dne 26. února 1921 čís. 85). Bylo proto návrh na umoření těchto papírů odmítnouti. Stížnost je důvodnou jen potud, že mělo býti napadené usnesení podle § 428 c. ř. s. odůvodněno. Dalšímu návrhu nemohlo býti vyhověno, neboť § 28 j. n. předpokládá, že k vyřízení dotyčné záležitosti je tuzemský soud věcně příslušným. Předpokladu toho zde není, ježto jde, jak již řečeno, o cenné papíry cizozemské (viz též sdělení ministerstva spravedlnosti ze dne 26. března 1921, čís. 33.962/20).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, zároveň však nařídil prvnímu soudu, by postoupil návrh okresnímu soudu ve Žluticích k příslušnému jednání.

Důvody:

Ustanovení prvního odstavce § 115 j. n., dle něhož umoření státních obligací a úvěrních papírů, jim na roveň postavených, navrhnouti jest u sborového soudu první stolice, v jehož úředním sídle se vedou příslušné úvěrní knihy, má na mysli pouze tuzemské státní obligace a úvěrní papíry, a proto nelze ho použiti, jde-li o umoření dluhopisů rakouských válečných půjček, které nejsou uznávány za tuzemské státní obligace a ohledně nichž se úvěrní knihy v tuzemsku nevedou. Tím však není ře-